

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ Mgr. B. K.**, bývajúcej v B., **2/ G. P.**, bývajúceho v B., **3/ M. S.**, bývajúcej v B., **4/ F. B.**, bývajúceho v B., **5/ G. F.**, bývajúcej v B., **6/ G. B.**, bývajúcej v B., všetkých zastúpených JUDr. L. L., advokátom so sídlom v B., proti žalovaným **1/ P.**, so sídlom v B., **2/ Ing. P. J.**, bývajúcemu v B., **3/ M. J.**, bývajúcej v B., **o určenie neplatnosti právneho úkonu, určenie neexistencie záložného práva a nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 7 C 372/2011, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2011, sp. zn. 2 Co 362/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V uznesením z 24. augusta 2011, č.k. 7 C 372/2011-49 zamietol návrh žalobcov na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým by až do právoplatného skončenia konania vo veci samej zakázal žalovanému 2/ akýmkoľvek spôsobom nakladať s parcelou registra „C“ č. X., vo výmere 28 347 m², zapísanou na LV č. X., vedenom pre okres Bratislava V, obec Bratislava – m.č. Č., k.ú. Č. (ďalej len „pozemok“), a žalovanej 3/ akýmkoľvek spôsobom vykonať záložné právo k pozemku, zriadené v jej prospech. Dospel k záveru, že žalobcovia neosvedčili nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, keď žiadnym spôsobom nepreukázali, že by správanie žalovaného 2/ smerovalo k ďalšiemu nakladaniu s pozemkom a správanie žalovanej 3/ k vykonaniu záložného práva. Keďže

samotná možnosť takého konania k nariadeniu predbežného opatrenia nepostačuje, návrhu nebolo možné vyhovieť.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcov uznesením z 30. septembra 2011, sp. zn. 2 Co 362/2011 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Stotožnil sa s jeho názorom, že žalobcovia nepreukázali potrebu predbežnej úpravy pomerov účastníkov konania, keď nešpecifikovali konkrétne konanie žalovaných, ktoré malo ohroziť neskorší výkon rozhodnutia a ktorému mal súd prvého stupňa svojím rozhodnutím zabrániť.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie, ktoré odôvodnili ustanoveniami § 241 ods. 1 písm. a/ a c/ O.s.p. Namietali nedostatky v odôvodneniach rozhodnutí súdov nižších stupňov, ako aj nesprávne právne posúdenie veci. Poukazujúc na viacero rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Českej republiky tvrdili, že súdy svoje rozhodnutia „neodôvodnili riadne,“ čím im odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Napriek tomu, že „podstatnou náležitosťou odôvodnenia rozhodnutia súdu podľa § 157 ods. 2 O.s.p. je aj právne posúdenie veci“, súd prvého stupňa právne vôbec neodôvodnil svoj názor, podľa ktorého žalovanému 2/ bránilo v nakladaní s pozemkom záložné právo zriadené v prospech žalovaného 3/. Pochybil aj odvolací súd, ktorý sa nevysporiadal so všetkými argumentami žalobcov uvedenými v odvolaní, hoci mali „zásadný právny význam“ pre rozhodnutie vo veci a mohli byť podkladom pre zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu; naopak ponechal ich bez povšimnutia a ani nevysvetlil, prečo sú nesprávne. Svoje rozhodnutie „formalisticky a arbitrárne“ odôvodnil len poukazom na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, čím porušil právo žalobcov na spravodlivé súdne konanie i princíp právnej istoty. Okrem toho vec nesprávne právne posúdil, keď svoje rozhodnutie založil na závere, že žalobcovia neosvedčili nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy. Z týchto dôvodov navrhli, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr,

či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.; tieto ustanovenia ale neplatia, ak ide (o.i.) o uznesenie o predbežnom opatrení (viď § 239 ods. 3 O.s.p.). Dovolanie žalobcov smerujúce proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení je teda v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. neprípustné.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež na povinnosť odvolacieho súdu skúmať vždy, či v konaní nedošlo k procesnej vade spôsobujúcej zmätočnosť, skúmal dovolací súd, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým nie je dovolanie v zmysle § 239 O.s.p. prípustné. Právne relevantné nie je však samo tvrdenie dovolateľa o takejto vade, ale iba zistenie, že v konaní k tejto vade skutočne došlo.

Dovolatelia procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľov je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidia v absencii „riadneho odôvodnenia“ rozhodnutí súdu prvého stupňa i odvolacieho súdu.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod). Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobcom bolo niektoré z týchto práv odňaté, prípustnosť dovolania preto ani z uvedeného ustanovenia nemožno vyvodiť.

Nedostatočné odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (tzv. nepreskúmateľnosť), na ktorom dovolatelia prípustnosť dovolania založili, nie je vadou konania podľa § 237 ods. f/ O.s.p. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj rozsudok najvyššieho súdu z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998). Takáto procesná vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd len pre úplnosť dodáva, že kritériom pre posúdenie (ne)preskúmateľnosti rozhodnutia je splnenie náležitostí odôvodnenia ustanovených zákonom. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní teda nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (II. ÚS 78/05). V danom prípade sa odvolací súd k rozhodujúcej skutočnosti (za ktorú považoval neosvedčenie naliehavosti potreby predbežnej úpravy pomerov účastníkov konania) vyjadril.

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolatelia spájajú nimi tvrdené nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa i s jeho nesprávnym právnym posúdením veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo

ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Keďže v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodali návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. septembra 2012

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková